

[Pia Kjærsgaard]

alligevel sine grænser og påtager sig forsørgelse af asylsøgere, som påstår sig forfulgt i deres hjemland.

Det tragiske ved denne flygtningelov er, at vi i bare iver efter at være så humanitære som muligt har ødelagt mulighederne for en del flygtninge, der er godkendt af FN's flygtningekommissær som ægte flygtninge. Den linje fortsætter regeringen og venstrefløjens, så enhver asylsøger nu kan få opholdstilladelse, bare han er forkølet, har et dårligt knæ eller siger, at nerverne er dårlige. Det er fuldstændig urimeligt og uartigt, at man herinde stiller sig bedrevende an over for den danske befolknings flertal.

I forvejen har regeringen ikke kunnet få økonomien til at hænge sammen, hvilket ses af de rekordhøje skatter og afgifter, borgerne belemres med. Man har boligproblemer, ungdomsarbejdsløshed og økonomiske problemer blandt vore pensionister samt en generelt stor arbejdsløshed, der procentvis er væsentlig højere blandt fremmede i vores land. Nye millioner skal nu trækkes ud af stats- og kommunekasserne til bespisning, boligudgifter, undervisning, ja enhver form for understøttelse, til fremmede statsborgere, der kalder sig asylsøgere.

Alene boligproblemet ser ud til at volde problemer – ikke for Dansk Flygtningehjælp, men for asylsøgerne. Det er jo gang på gang sket, at de såkaldte flygtninge har været utilfredse med boligforholdene. Det har resulteret i blokader, slagsmål og negative udtalelser om de boligforhold, vi byder asylsøgerne. Problemet bliver ikke mindre, når tilsyneladende alle asylansøgningerne nu skal ende i opholdstilladelse. Hvor vil man finde boliger til de tusinder af fremmede, når man ikke engang kan skaffe vore egne landsmænd boliger nok? Vil man nedlægge samlingssteder, hvor vore ældre medborgere har fundet sammen, som vi har set det ske med Hotel Concorde i Valby, hvor de ældre er sat på gaden af sparehensyn og hotellet i stedet er blevet befolket med fremmede statsborgere under Røde Kors' opsyn? Der er virkelig god grund til at spørge.

Det lovforslag, der er kommet fra regeringspartierne, bærer ikke justitsministerens navn som forslagsstiller. Ved en gennemlæsning får man mistanke om, at det skyldes forslagets ringhed – det bærer ikke præg af at være lavet ved juridiske embedsmænds

hjælp. Spørgsmålet er, om man på forhånd har været klar over, at et så ringe forslag ikke vil blive vedtaget, og at justitsministeren derfor ikke står som forslagsstiller. Fremskridtspartiet kan i hvert fald ikke gå ind for forslaget.

Lad mig nævne § 7, stk. 2-ændringen. Ifølge forslaget skal det fremover hedde i slutningen: »beskyttelse mod tilbagesendelse til hjemlandet«. Det kan blive nogle interessante sager, der kommer ud af det, hvis vi vil sende folk tilbage til deres hjemland, hvor der eksempelvis er fred igen efter en krig, men personen ikke vil. Hvad gør vi så? Det er det, de fire regeringspartier vil med deres forslag.

Der er fortsat ingen muligheder for at afvise asylsøgere ved grænsen. Vi vil fortsat blive oversvømmet. Der er intet i forslaget, der gør asylpukkelens mindre, medmindre man da vil til at behandle sagerne i bundter.

I den anledning vil jeg gerne spørge justitsministeren, hvor mange sager der i øjeblikket venter i flygtningenævnet på at blive afgjort. Det er jo nogen tid siden, nævnet har kunnet tage sager ind til afgørelse.

For øvrigt kunne det være interessant at høre, hvad de forskellige ordførere fra oppositionen mener flygtningenævnet skal lave. Med det forslag, partierne har fremsat, gøres nævnets afgørelser jo ugyldige, idet man laver nye lovforslag, der skal tilgodese partiernes specielle interesser.

Med venstrefløjspartiernes forslag er der opstået en helt ny slags flygtninge. Hidtil har vi haft »A«- og »B«-flygtninge, men hvis dette forslag vedtages, får vi også »C«-flygtninge, altså rene bekvemmelighedsflygtninge.

Hele baggrunden er jo den uro, der er skabt ved de iranske demonstrationer for to iranere, der ikke har kunnet bestemme sig for, hvorfor de søgte asyl, og derfor blev afvist. Skal lovændringen gælde for disse to iranere, må partierne herinde være klar over, at de endnu en gang stemmer for en lov, der har tilbagevirkende kraft. Det er fantastisk, at partierne herinde tror, at de kan være og har råd til at være socialkontor for en hel verdens asylsøgere. Vi har ikke råd, og det er ubegribeligt, hvordan regeringen kan blive ved med at trylle penge frem til at forsørg alle disse fremmede mennesker.

Igennem et stykke tid har vi i dagspressen kunnet følge, hvordan en hjertesyg patient